

A „Délmagyarország“ portyázó brigádja jelenti:

A választási békeversenyben jelentős eredményeket értek el a forgóeszközcsökkentés terén az Újszegedi Kender- Lenzöví Vállalatnál

A Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa 1954. március 13-án nagyjelentőségű határozatot hozott a forgóeszközök forgási sebességének meggyorsítására. A forgóeszközcsökkentés a szocialista gazdaság egyik igen fontos módszere és eszköze, a belső tartalékok feltárásának és ezen keresztül a termelés kibővítésének. A forgóeszköz csökkentés nemcsak az anyagi tartalékok feltárásának eszköze, hanem egyben eszköz a termelés egész menetének ellenőrzésére, a helyes gazdasági irányítására az önköltség, az elfekvő értékek csökkentésére. A minisztertanács határozatának az a célja, hogy új lendületet adjon a mozgalomnak, kiemelve eddigi elszigeteltségéből és széles területre kiterjedő mozgalommá tegye.

A választási békeversenyben Kőbánya kilenc legnagyobb üzemére versenyre hívta ki az ország valamennyi üzemét, s vállalatát.

Ehhez a versenyfelhíváshoz az Újszegedi Kender- Lenzöví Vállalat is csatlakozott. Az üzem vállalta, hogy 1953. évre megállapított és jóváhagyott 1.342.000 forint összegű forgóeszköz csökkentését, további 658.000 forinttal növelik és ezáltal ebben az évben

2 millió forint értékű

forgóeszközt szabadítanak fel a népgazdaságunk számára.

Az Újszegedi Kender- Lenzöví Vállalatnál igen komoly mennyiségű olyan nyersanyag fekszik és egy része még ma is fekszik, melyek hosszú idő óta szaporodtak fel az üzemben. Így például a vállalat megtelekelt 70 tonna különböző fajta fonál fekszik a raktárban, ugyanakkor az e fajta fonalakból rendszeresen szállítottak a fonódó az Újszegedi Szövőgyárnak. Hogyan is válhatott ennyi fonál feleslegessé az üzemben? Ugy, hogy az üzemben Gerő elvtárs múlt év november 29-i beszéde előtt még részben az az elv uralkodott, hogy „mindégy, hogy mifő, hogy legyen“. Ennek a következtében a fonál raktározódott az Újszegedi Kender- Lenzövíben, amely pénzügyileg a vállalatot terhelte, vagyis tekintélyes forgóeszköz fekszik.

A vállalat megtelekelt 70 tonna fonálja eredményeként 12 tonna fonalat átadtak más feldolgozó üzemnek, 13 tonnára pedig már szállítási rendelkezés van. Feladat az, hogy az üzemben egyáltalán

ne legyen olyan nyersanyag, amelyre nincsen szükségük, — csökkentés a forgóeszközöket.

Ugyancsak magamennyiségű felesleges üzem segédanyagot adott át a vállalat több üzem részére. Ebben komoly segítségére van a Könyvgyártási Minisztérium mintaterme, ahova az üzem felküldte feleslegessé vált segédanyagának mintáját. Ebből az anyagokból a szegedi üzemeknek is kellett és Budapesten tudták meg, hogy Szegeden van olyan felesleges anyag, amire nekik mulhatatlanul szükségük van.

A forgóeszköz csökkentési mozgalom fontos feladata a gyártási időtartam megrövidítése, az átfutási idejének csökkentése. Ennek a feladatnak a végrehajtására az üzem vezetősége több intézkedést tett. Így például a tervszerű megtervező karbantartásra még nagyobb gondot fordítanak.

Hányosság azonban, hogy az anyagmozgatás igen nehézkes. Sokszor 800 méterrel kell vinni a nyersanyagot a távol lévő anyagraktárhoz, a termelő üzemrészekbe. Sok munka, idő, munkabér veszik kárba ezen hányosságot miatt és különösen télen hátráltatja a gyártási időtartam rövidítését.

A pénz forgási sebességének növelésére az Újszegedi Kender- Lenzöví számlázó osztálya az átvételi elismervény kézhezvétele után, azonnal benyújtja az inkasszót a Magyar Nemzeti Bankhoz. Az ilyen gyors számlázás is elősegíti a pénz forgási sebességének növelését. A készáru elszállításra is a tervnek megfelelően történik.

A forgóeszköz csökkentésének végrehajtása, a vállalat kötelezettség csak az irodákból történik. Elmulasztották a nagyjelentőségű mozgalmat tudatosítani valamennyi dolgozóval és nem vonták be őket ebbe a munkába, sem a művezetőket, technikusokat, sem a munkásokat. Különösen az üzemek belső tartalékainak feltárásánál tudnak segítséget nyújtani az üzem fizikai dolgozói. De, ha nem ismeri az üzem dolgozóinak nagyszámú a forgóeszköz csökkentési mozgalmat, akkor nem ismerik ezen a téren a feladataikat sem, végső fokon a dolgozók nagyszámú tevékenyen nem vesz részt egy ilyen nagyjelentőségű mozgalom végrehajtásában.

A párt és szakszervezet

az egész üzem vezetőségének legközelebbi feladatához tartozik, hogy a forgóeszköz csökkentési mozgalmat a legszélesebb területen tudatosítsák, hogy az üzem ne csak teljesítse, hanem túlteljesítse pártunknak, kormányzatunknak tett felajánlását. Hogy a dolgozók bekapcsolása ebbe a munkába milyen eredménnyel jár, bizonyítja az is, hogy most a választási békeverseny nagyszzerű csatájában Kakuszi József egy újítást adott be, melynek alkalmazásával a TMK kiadásából tudnak megtakarítást elérni.

Párt nap mulva az urnák elé járul az ország dolgozó népe, hogy hitet tegyen pártunk, Rákosi elvtárs mellett és a népfontra adja szavazatát. Az Újszegedi Kender- és

Lenzöví dolgozói is készülnek május 17-re több, jobbminőségű munkával. Nem szabad azonban szem elől tévesztetni, különösen most, Rákosi elvtárs beszéde után, amelyben felhívta figyelmünket, hogy a béke nagy ügyéért minden munkaterületen meg kell állni helyünket, hogy a választási békeversenyben a forgóeszköz csökkentésre is tettek felajánlást. Ennek széleskörű tudatosítása és végrehajtása nemcsak a hátralévő napokban feladat, hanem május 17 után is következetesen harcolni kell pártunk, kormányzatunk útmutatásának megvalósításáért, forgóeszközök forgási sebességének meggyorsításáért.

Nitsinger Gyula, az Újszegedi Kender- Lenzöví vállalat anyag- és áruforgalmi osztályának vezetője.

Barát János, a „Délmagyarország“ tudósítója.

Markovits Tibor, a „Délmagyarország“ munkatársa.

LEVELEZŐINK ÍRJÁK

Megváltozott életünkért, boldog jövőnkért a Népfontra szavazunk

Ezekben az ünnepi napokban, amikor választásra készül az ország, igen sok levél érkezik szerkesztőségünkbe. Olvasóink (munkások, művezetők, igazgatók, fiatalok, asszonyok) írják meg egyszerű, keresetlen szavaikkal megváltozott életüket, hogyan készülnek május 17-re és miért adják szavazatukat a Népfontra jelöltjeire.

Sokmindenről szólunk a hozzánk beérkező levelek. Sirokmán Sándor levelezőnk a Finommechanikai Jávító Vállalatból elküldte Csontos János levelét, aki leírja, hogy gyönyörű helyen, Sopronban, a Lővegekben üdül és nem is tudja kifejezni háláját pártunk és kormányzatunk iránt, hogy ilyen megbecsülésben és szép életben van része. Csontos János megírja „az elsők közt szavazok a Népfontra“.

Juhász Lajosné, a Ruhagyár dolgozója először szavaz vasárnap és életének ezt a nagy eseményét jó munkájával hálálja meg — írja levelében.

Jó Ferenc, a Szegedi Kender-fonógyár brigádvezetője így ír: „Rákosi elvtárs beszéde nyomán mindent megteszünk a többtermelés és a munkafegyelem megszüntetése érdekében. Ezzel akarjuk kifejezni hálánkat és ragaszkodásunkat dicső pártunk és vezére, Rákosi elvtárs

iránt.“ A Vasöntődeből írt Fodor Ferenc, miután Rákosi elvtárs beszédét meghallgatta és megfogadja, még jobban harcol a selejt ellen és a Népfontra adja szavazatát, „én a Horthy rendszerben a társadalom számkivezettje voltam, ma megbecsült ember vagyok“.

A választási békeverseny alkalomból felajánlottam, hogy két nappal teljesítem előbb a tervemet, de már 8 napnál tartok, amit a választásig még növelni fogok“ — írja levelében Bodó Mihály sztahanovista maros a Szegedi Bútorgyárból.

Nem kerülhet be minden levél a lapba, de minden egyes dolgozó levele említésre méltó. Telve van szeretettel a párt, Rákosi elvtárs iránt, telve van harccsággal a nagyszűrése jövő megvalósításáért.

Az úttörők és az ifjúság levelei is mindgyakrabban jutnak el szerkesztőségünkbe. Baranyai István a Juhász Gyula általános iskola út-törője a Szovjetunió segítségéről írt. Borbás László kis riportot írt a vasgyűjtésről.

Krántz Dezső ifjúmunkás ezeket írja: „Már csak néhány nap és felvirrad a szavazás napja. Előre hát ifjú választók, induljatok csatába, éljeteke jogaikkal, szavazatok a Népfontra!“

Móra Antal és családja a boldog jövőre szavaz

Móra Antalektől elkölözött a gond. Pedig sokáig, hosszú évtizedekig árnyékként kísérték őket. Ott volt mindig az asztalon, a ruhájukon, a tiszta szőnyegen, a lámpán, a minidennapi életükben. Hídba akarták, hídba próbálták messzire üzni, nem sikerült. Nem ártozt nekik a látástól-vakulásig tartó robot, az örökös munka, a több kereső kéz, semmi.

Móra Antal 18 évig napszámoskodott a vasi Bóhn és a Wolf-jé uradalomban, de annak után semmi látszata nem volt. A nyolcvan filléres, jobb esetben a pengős napszámos még a betevő falatra sem volt elég, nemhogy ruházzkodhatott volna belőle. A nyárba siető tavasz pedig napról-napra növelte a napi munkaidőt, mert virradattól alkonyatig dukált akkor dolgozni, ami nem volt még kevesebb nap 16 óránál. Az ötfilléres órabértért aztán lehetett dolgozni, de mellette gyarapodni bizony nem.

Mert mit velt akkor öt fillért? Két cigarettát, nemegyszer egy doboz gyufát — mert öt fillér volt — vagy húsz deka kenyeret. De bezzeg baj volt akkor, ha a pallér úr elképzelése szerinti kedzséről elkésett négyötöt perget. Tíz fillérrel rövidült meg azonnal a napszáma. Amikor meg-nősült, lett egy ágya, meg egy szekrénye, mert feleséget azt kapta hozományba. Ezt és semmi többet.

Ettől az időtől kezdve négy hold homoki földet béreltek, mert vágyuk az volt, hogy a maguk urai legyenek. Ez a vágy azonban az első évben összejött, mint egy vékony virágváza. Azt hiték, annyi lesz rajta a termés, hogy többé nem kell robotolni fillérékért másoknak. De tévedtek, nagyon tévedtek. Amikor a földért kifizették, alig maradt nekik valami. A föld művelése mellett napszámba kellett járniok, ha nem akartak éhenhalni, még jobban lerongyolódni.

A felszabadulás után öt holdat kaptak Mórának. Azon gazdálkodtak, vergődtek, de ekkor sem mentek semmire. Pedig nem voltak kényelmes emberek. A felkelő nap sokszor a földön kőszőltette őket és ők búcsúztak a lenyugvó naptól, mert még akkor sem hagyták abba a munkát. Birkóztak az étellel. Probálták így is, úgy is, de sehogysem változott az életük. Sok, nagyon sok álmatlan éjszakájuk volt Mórának, míg eljutottak a termelőcsoporthoz. Ott kezdtek a csorvát

Kiss Imrében, aztán 1950-ben átvitték Szegedre a Tancsics-ba. Azóta itt vannak és szorgalmasan végzik a munkájukat. Fáradozásuknak meg is van az eredménye. Gyarapodnak szépen és mindenük megvan, ami csak kell. A tészta belepérik óta 11 ezer forintot kerestek.

Igy költözött el Móra Antalektől a gond. Ezt a változást pedig három év hozta meg számukra. Igaz, megdolgoztak érte, de közel sem annyira, mint a kuláknál, vagy a nagybirtokon a pallér úr keze alatt.

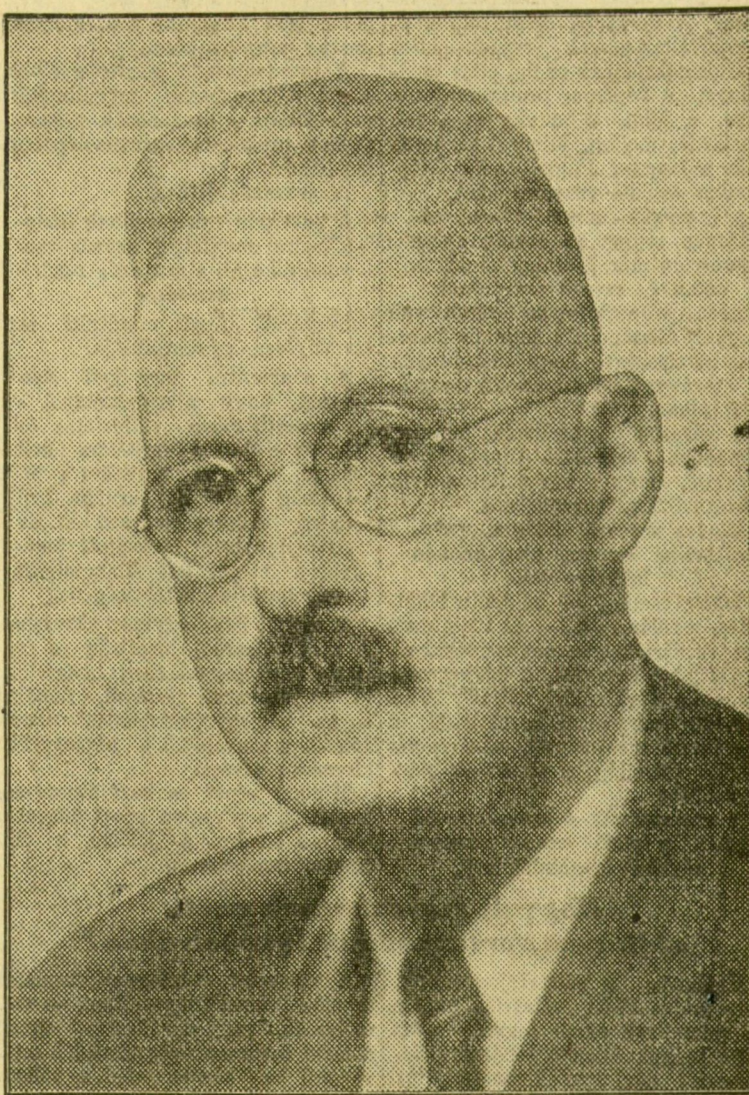
Az előtt Mórának még egy disznócskát sem tudtak rendesen kiházulni, mert sem nekik, sem a disznónak nem volt eleget elegendő. Illyen körülmények között aztán hamar megcsinálták a disznót. Most pedig alig két-három hónapja vették le két hizót, már is újabb rőfög az ölben. Telik nekik.

Két apró gyerekük van, majd kicsajátannak az egészszégtől. Szépen öltöztetik őket, pedig három évvel ezelőtt alig volt rajtuk ruha. Játékokkal, ruhákkal hever itt is, ott is a szobában, konyhában. Csoporthaladásuk óta két vadonati kerék-párt vettek. Egy nőit, meg egy férfikerékpárt. Az előtt meg örültek volt

Képviselőjelöltjeink

RUSZNYAK ISTVÁN

a Magyar Tudományos Akadémia elnöke

Rusznay István elvtárs, haladó orvostudományunk egyik kiváló képviselője, 1889-ben Budapesten született. Tudományos kutatásokkal orvostanhallgató korában kezdett foglalkozni és egész életét egyes betegségek új, eddig ismeretlen területei felderítésének szentelte. 1926-ban tudományos munkássága alapján magántanárként kinevezték. 1931-ben már a Szegedi Egyetem belgyógyászati tanszékének rendes tanára lett. 1944-ig tanítványaiával együtt az orvostudomány szemináriumából hat igen értékes, nagy művet adott ki.

Komoly tudását és nagy tapasztalatát csak a felszabadulás után lett módjában igazán a dolgozó nép szolgálatába állítani. 1945-ben a Budapesti Orvosi Kar megbízta a II. sz. Belklinika vezetésével, majd 1946-ban az I. sz. Belklinika

igazgató-tanárává nevezték ki. Tudományos és nevelő munkássága révén olyan kiváló munkatársai együttest teremtett, hogy ma az I. sz. Belklinika a magyar orvostudomány egyik élenjáró intézménye. Saját és munkatársai munkájának eredményeképpen az utolsó öt évben több, mint 210 tudományos munka jelent meg részben új területeken végzett kutatásokról.

Tudományos munkásságáért a Budapesti Orvosi Egyesület több alkalommal kitüntette. A Magyar Tudományos Akadémia 1946-ban levelező tagjának, majd még ugyanebben az évben rendes tagjának választotta meg. 1949 óta a Magyar Tudományos Akadémia elnöke.

Mint legnagyobb tudományos ismerést, 1949-ben kapta meg az I. osztályú Kossuth-díjat. A párt és a kormány bizalmából több kitüntető feladatot kapott. Kétszer járt a Szovjetunióban, mint a Magyar-Szovjet Társaság elnöke. Több tudományos előadást tartott Romániában és Bulgáriában. 1948-ban a Bolgár Tudományos Akadémia levelező tagjává választotta. Nemcsak tudományos, de kultúrértünkben is tevékenyen vesz részt. Jelenleg a „Szovjet Kultúra“ című folyóirat főszerkesztője. Aktív tevékenységet fejt ki, mint az Országos Békafundus elnökségének tagja a magyar békemozgalom ki-szélesítésében és megerősítésében. Nagy munkát végez a haladó értelmiség nevelése terén is. Kifő munkásságáért magas kitüntésekben részesült: a Magyar Népköztársasági Érdemrend IV. fokozatával, a Kossuth Érdemrenddel és a Magyar Szabadságharc bronz fokozatával tüntette ki kormányunk.

Hétfőn mutatkozik be a Szegedi Központi Együttes

Új színéssel gazdagodik Szeged kulturális élete. Kiváló szakvezető közreműködésével, neves kultúracsoporthoz egybekapcsolásával és a városi tanács anyagi és politikai támogatásával a közelmúltban megalakult a Szegedi Központi Együttes, amely 18-án, hétfőn este mutatja be első műsorát a Szegedi Nemzeti Színházban. A szegedi dolgozók nagy érdeklődéssel várják az új együttes bemutatkozását, melynek műsorában kiemelkedő számként szerepel a szegedi „Vidám Vászár“ című énekes, zenes, táncos, népi játék.

(K. L.)